

Мохамеда. Тѣ не се кръстѣтъ. Тѣхнитѣ богомолни домове се наричатѣ *джамии*. Горнята картина изобразява какъ се моли единъ мохамеданецъ.

Зло за зло.

Станчо бѣше едничкия синъ на баща си, затова баща му го не пращаше въ училището да се учи, понеже нѣмаше кой да му помага около дома.

Що да го пращамъ да хода на училището да си губи врѣмето и да играе съ момчетията? Нито баща ми, нито дѣда ми, нито азъ сме учили писмо, па и ние живѣемъ като хората, казваше Станчовия баща, който не отбираше ползата отъ училищата.

Станчо помагаше на баща си около дома: холѣше на кирия съ баща си съ колата, водѣше воловетѣ, когато баща му орѣше на полето, караше ги въ гората да пасжтъ, поливаше зеленчуцитѣ въ градината и много други работи вършѣше Станчо. Той бѣше много безмилостно и лошава момче, за което бѣха причината родителитѣ му, защото той бѣше едничкото имъ чедо, та тѣ го галѣхж и държехж много распуснато и всѣкога му прощавахж, кога направи нѣкоя грѣшка. Всичкитѣ съсѣди бѣхж дигнжли рѣцѣ отъ немирния Станчо: той имъ правѣше много пакости.

Веднѣжъ той убилъ пуяка на дѣда Димитра, а за да го не видѣтъ и хванѣтъ, той го заровилъ въ торището имъ; другъ пѣтъ хванѣлъ котката на баба Пѣна и ѣ отрѣзалъ ушитѣ и мустацитѣ съ ножицитѣ; трети пѣтъ билъ стрининото Ди-